

РЕШЕНИЕ

№ 1162

гр. София, 20.02.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в
публично заседание на 04.02.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на
прокурора КОСТОВ, като разгледа дело номер **13998** по описа за **2012**
година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 – 178 от Административно - процесуалния
кодекс.

Делото е образувано по жалба на Б. А., гражданин на П., [дата на раждане] в
[населено място], обл. Д., П., ЛНЧ [ЕГН], със съдебен адрес [населено място],
[улица], стая 621 срещу РЕШЕНИЕ № 785 от 12.11.2012 г. на председателя на
Държавната агенция за бежанците (ДАБ) при МС, с което на осн. чл. 75, ал. 1, т. 2 ,
вр. чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, вр. чл. 9 от ЗУБ е отхвърлена молбата му за
предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут. В жалбата се излагат
съображения за незаконосъобразност на обжалваното решение поради нарушение
на материалния закон, конкретно на чл.8 и чл.9 ЗУБ. Жалбоподателят поддържа,
че изпитва основателен страх, че ако се завърне в П., ще бъде убит от
роднините на момиче, с което избягали, за да се оженят против волята на
родителите на момичето. Същото било заловено и убито от собствените си
роднини, които започнали да тормозят семейството на жалбоподателя.
Поддържа наличие на преследване по религиозни причини, тъй като не са
съобразил със становището на роднините на момичето, които забранявали
да се оженят, като държавната власт в П. не можела да противодейства
на тези „убийства на честта”. Поддържа, че административният орган не е
изложил в обжалваното решение мотиви във връзка със забраната за
връщане в страната му на произход (non refoulement), където са застрашени
неговата свобода и живот. Посочва общоизвестна информация, че П. се е

отказал от властта в определени райони и ги е оставил в ръцете на талибаните. Посочва, че се касае за пропуск на административния орган да изследва фактите, свързани с личното положение на чужденеца и с обстановката в страната му на произход, което е основание за отмяна на обжалваното решение по чл.146, т.3 и т.4 АПК. Жалбоподателят претендира съдът да постанови съдебно решение, с което да отмени Решение № 785 от 12.11.2012 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при МС.

Ответникът председател на Държавна агенция за бежанците оспорва жалбата.

Представителят на СГП изразява становище за неоснователност на жалбата.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Между страните не се спори, че Б. А. е гражданин на П., [дата на раждане] в [населено място], обл. Д., пенджапец по народност – персиец, вероизповедание – мюсюлманин - сунит, неженен.

Производството пред ДАБ е образувано с подаване на молба от чужденеца вх.№ 641/11.07.2012г., когато е регистриран съобразно чл.63, ал.2 ЗУБ. В проведено на 12.07.2012г. интервю чужденецът посочва, че е напуснал П. от [населено място] през м.септември 2011г. и заминал за И., пресякал пеша границата между И. и Турция и между Турция и Гърция. В Гърция без знанието на шофьора се качил в камион с плодове и така влязъл нелегално в България през м.януари 2012г. В [населено място] слязъл от камиона на ж.п. гарата и там го заловила полицията. Поддържа, че няма проблеми с пакистанските власти, но семейството му имало вражда с друго семейство, което убило братовчед му, а жалбоподателят бил влюбен в тяхна дъщеря. Дватама избягали, но роднините хванали девойката и я убили. Търсели го, за да го убият и него, даже тормозели семейството му, което било принудено да напусне селото.

Постановено е решение № 3260 от 13.07.2012г. на решаващ орган при ДАБ, с което на основание чл.67в, т.1 от ЗУБ вр. чл.13 от Регламент № 343/2003 на Съвета е образувано производство за предоставяне на статут на чужденеца по ЗУБ в България.

С чужденеца е проведено интервю на 23.08.2012г., в което същият потвърждава, че напуснал П. поради опасност за живота си. Посочва, че близо до тяхното [населено място] има друго [населено място], в което живеело семейство Джат, с което семейството на чужденеца били във вражда. Заплахите започнали от 2004г., когато семейство Джат започнало да изнудва братовчед му М. за пари, защото бил шофьор и по-заможен. Няколко месеца след това М. бил намерен убит извън селото. Жалбоподателят се влюбил в момиче от рода Джат на име С. Султан, с която учили заедно в училище и искали да се оженят. Решили да се оженят без съгласието на родителите си. Избягали в началото на 2011г. в градчето Д., като целта им била да стигнат до областния център [населено място]. Вероятно в [населено място] някой ги бил видял, защото когато стигнали до [населено място] с такси, преследвачите ги настигнали - четирима мъже от рода Джат. Роднините заловили С., а жалбоподателят успял да избяга, като се скрил в тълпата. След няколко дни от родителите си разбрал, че са убили С., идвали са вкъщи да го търсят и са заплашили, че ще го убият. Тогава са отвели баща

му със заплаха, че ако синът му не се предаде, ще убият него. Баща му някак успял да избяга от тях. Оттогава родът Джат издирва жалбоподателя със заплаха, че както са убили собствената си дъщеря зарада него, така ще убият и него. Твърди в интервюто, че такова кръвно отмъщение е обичайно за П., тъй като вече имало кръвна вражда между двете семейства заради убийството на братовчед му. Родителите му настоявали да напусне П., защото семейство Джат ще го намерят и ще го убият.

На интервю на 17.10.2012г. жалбоподателят заявява, че е напуснал селото си С., област Д., през м.юни 2011г., а П. напуснал през м.септември 2011г. Потвърждава, че ако се завърне в П. семейство Джат ще го убие.

Изготвено е становище рег. №УП-5368 от 31.10.2012г. от интервюиращия орган гр.експерт В. М. за отказ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Постановено е оспореното решение на председателя на ДАБ №785/12.11.2012 г., с което на осн. чл. 75, ал. 1, т. 2, вр. чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, вр. чл. 9 от ЗУБ е отхвърлена молбата на жалбоподателя за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут. Административният орган е приел, че по отношение на жалбоподателя не са налице условията за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут, тъй като общата обстановка в П. сама по себе си не дава основание за страх от преследване по смисъла на Женевската конвенция от 1951г., тъй като изтъкнатите причини били от криминален и личен характер, а освен това в бежанската история на чужденеца се откроявали допуснати противоречия, които налагали извод за нейната недостоверност. Въз основа на справка за страната на произход на чужденеца вх.№ 2384 от 04.05.2012г. на Дирекция „Европейски въпроси, международна дейност и Европейски бежански фонд” е изследвана обстановката в страната на произход на чужденеца конкретно във връзка с твърденията за заплаха от „убийство на честта” и от „кръвно отмъщение”. Изложени са мотиви във връзка с тълкуването на чл.15 от Директива № 2004/83/ЕО, дадено в решение на СЕО от 17.02.2009 г. по дело С-465/07, като е прието, че в П. не е налице въоръжен конфликт съобразно справка рег. № 4424/28.08.2012г. на Дирекция „Международна дейност и Европейски бежански фонд”.

При така установените факти, СЪДЪТ обосновава следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата: Оспореното решение е съобщено на жалбоподателя на 30.11.2012 г. Жалбата срещу него е подадена на 10.12.2012 г. - в преклузивния 14 дневен срок по чл.87 ЗУБ, от легитимирано лице по смисъла на чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на оспорване съобразно чл. 145, ал.1, т.1 АПК индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима.

По същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

В настоящето производство и съгласно чл.168, ал.1 вр. чл.146 АПК съдът проверява законосъобразността на обжалвания административен акт, като прецени дали е издаден от компетентен орган и при спазване на установената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта на закона. Производството е по общия ред е образувано на основание чл. 72, ал. 1, т. 2, във връзка с чл. 70, ал. 2 ЗУБ. Оспореното решение е издадено от председателя на ДАБ при МС на България като компетентен орган. Същото е мотивирано съобразно чл.59, ал.2 АПК, като при издаването му не са

допуснати съществени процесуални нарушения. Молбата на чужденеца е регистрирана в ДАБ на 11.07.2012 г. След регистрирането на молбата на чужденеца с него е проведено интервю съобразно чл.63а, ал.1 и ал.3 ЗУБ на 12.07.2012 г., а следващите са съответно на 23.08.2012 г. и на 17.10.2012 г. Изискано е писмено становище на Държавна агенция "Национална сигурност" съобразно чл.58, ал.7 ЗУБ. С писмо рег. № Т- 5201/02.08.2012 г. за директор на Специализирана дирекция „Т” – Д. е изразил становище, че не възразява да бъде предоставена закрила на чужденеца в Република България.

Разпоредбите на чл.8 и чл.9 ЗУБ дават легална дефиниция на основанията за предоставяне на статут на бежанец: когато чужденецът 1.основателно се страхува от 2. преследване поради 3. своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Преследване е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост. Действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация. Съгласно чл.9, ал.1 ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като:

- 1.смъртно наказание или екзекуция;
- 2.изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание;
- 3.тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт.

Установява се от протоколите за проведени интервюта с жалбоподателя, че същият не е имал проблеми с официалните власти, с армията или полицията на П., не членува в политическа партия или религиозна организация. Мотивира страха си от преследване в П. със семейна кръвна вражда с влиятелно семейство Джат от съседно село и със страх от „убийство на честта”, тъй като избягал с момиче от рода Джат, което впоследствие било заловено и убито от роднините си, защото избягало с жалбоподателя. Съдът приема, че спрямо жалбоподателя не е било осъществено преследване по изброените в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ причини. От проведените интервюта става ясно, че той не е имал проблеми с официалните власти, никога не е бил член на политическа партия или религиозна организация. Оспореното решение на административния орган за отказ за предоставяне на статут на бежанец по смисъла на чл.8, ал.1 ЗУБ е постановено при правилно приложение на материалния закон.

От друга страна административният орган правилно е отбелязал в оспореното решение намерени конкретни противоречия в бежанската история на чужденеца, които навеждат на нейната недостоверност. Такива противоречия се установяват и при разпита на жалбоподателя пред съда. В интервю на 23.08.2012г. жалбоподателят заявява, че избягал с момичето в началото на 2011г. в [населено място], но вероятно в [населено място] някой ги бил видял, защото когато стигнали до [населено място] с такси,

преследвачите ги настигнали - четирима мъже от рода Джат. Роднините заловили С., а жалбоподателят успял да избяга, като се скрил в тълпата. В интервюто на 17.10.2012г. чужденецът заявява, че напуснал селото си през м.юни 2011г. В съдебно заседание на 04.02.2013г. чужденецът поддържа пред съда, че е избягал с момичето през 2010г., но не си спомня точно кой месец. Наели кола с шофьор и тръгнали да бягат с нея, но трима-четирима души започнали да ги преследват още същия ден, защото някой от селото ги е видял и се е обадил на роднините на момичето. Съдът приема, че драстични различия в дати и място на разказваните събития са нелогични. В случай, че лицето действително е приживяло разказаното, последното свидетелства за изключително силни емоционални преживявания, които трудно се забравят. Затова е нелогично объркването на жалбоподателя относно датата на бягството – веднъж през 2010г., друг път в началото на 2011г., трети път - през м.юни 2011г. Значително противоречие се открива и в разказа относно преследвачите - пред съда жалбоподателят съобщава, че някой от селото ги видял в деня на бягството и преследвачите веднага започнали да ги преследват, а в интервю пред органа от 23.08.2012г. заявява, че някой в [населено място] ги видял. Тези разминавания в бежанската история на чужденеца разколебават нейната достоверност.

От друга страна административният орган е положил усилия да провери достоверността на фактите от бежанската история чрез данните за обстановката в П. по справка вх.№ 2384/04.05.2012г. От същата се установява, че най-малко 943 пакистански жени и момичета са били убити през 2011г. в т.нар. „убийства на честта“, защото са „опетнили честта на семейството си“. Статистиката отразява растящо насилие срещу жените в консервативната мюсюлманска страна, в която жените се третират като второкачествени хора. Според Оперативното ръководство на търсещите закрила от П. на Британската гранична агенция от април 2012г. жените в П. трябва да бъдат разглеждани като членове на определена социална група съгласно Женевската конвенция от 1951г. не се откриват данни, както в представените от ответника два броя справки вх.№ 01-4424/28.08.2012г.и вх.№2384/04.05.2012г., така и в Интернет пространството, т.нар. „убийства на честта“ да засягат мъже. Така противоречията в бежанската история на чужденеца, съчетана с липсата на данни от официалните справки за преследване на мъжете при т.нар. „убийства на честта“, навеждат на извод, че чужденецът не изпитва страх от преследване поради принадлежността си към определена социална група по смисъла на чл.8, ал.1 ЗУБ, нито е изложен на реална опасност от смъртно наказание, екзекуция, изтезание или нечовешко или унизително отнасяне или наказание по смисъла на чл. 9, т. 1-2 от ЗУБ.

Административният орган подробно е обсъдил наличието на основание за приложение на чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ съобразно тълкуването, дадено в решение на CEO от 17.02.2009 г. по дело C-465/07 Meki E., Noor E. срещу Staatssecretaris van Justitie на член 15, буква „в“ от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 година. В същото решение е прието, че :

- съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на

неговото лично положение елементи;

- съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

Съдът приема, че ситуацията в страната на произход на чужденеца П. не може да се определи като немеждународен въоръжен конфликт, тъй като не се характеризира с елементи, включени в определението, дадено в Допълнителния протокол към Женевските конвенции от 12 август 1949 г. относно защитата на жертвите на въоръжени конфликти с немеждународен характер, според което немеждународен вътрешен конфликт е налице, когато съществува "продължително въоръжено насилие между държавната власт и организирани въоръжени групи или между такива групи на територията на държавата". При прилагането на посочените критерии не се установяват обстоятелства, които да дават основание за предоставяне на субсидиарна международна закрила на жалбоподателя. Общите констатации за продължаващи нарушения на правата на човека в П. и бомбени атентати не достигат до такава висока степен на безогледно насилие, че да изключат необходимостта от изследване на личния елемент в бежанската история на чужденеца, респ. наличието на тежки и лични заплахи срещу живота или личността му по смисъла на чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ. В случая липсват индивидуално обусловени факти, които да формират убеждение, че поради етнически, религиозни или други причини безопасността на лицето, кандидатстващо за хуманитарна закрила, е застрашена във висока степен и съществува реален риск от преследване или от тежки посегателства върху живота и личността му. Сама по себе си, ситуацията в П. не може да служи като причина за предоставяне на субсидиарна закрила, ако историята на чужденеца не съдържа такива данни, въз основа на които да се направи заключение, че при завръщането му би бил подложен на сериозен риск от преследване или на тежки посегателства върху живота или личността му. Като е достигнал до извод за липса на основание за приложение по отношение на чужденеца на чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ съобразно тълкуването, дадено в решение на СЕО от 17.02.2009 г. по дело С-465/07, административният орган е приложил правилно материалния закон.

По изложените съображения, като е отказал предоставяне на статут на бежанец по чл.8, ал.1 ЗУБ и хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1 от

ЗУБ и е обсъдил по чл. 35 АПК релевантните за това факти, административният орган е постановил законосъобразно решение и не е нарушил материалния закон. Предвид изложеното, СЪДЪТ приема, че обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, при спазване на материалните и процесуалните правила по издаването му, поради което подадената жалба следва да се отхвърли като неоснователна.

Така мотивиран, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ, I ОТДЕЛЕНИЕ, 14-и състав:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на на **Б. А., гражданин на П.**, [дата на раждане] в [населено място], обл. Д., П., ЛНЧ [ЕГН], със съдебен адрес [населено място], [улица], стая 621 срещу **РЕШЕНИЕ** № 785 от 12.11.2012 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците (ДАБ) при МС, с което на осн. чл. 75, ал. 1, т. 2, вр. чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, вр. чл. 9 от ЗУБ е отхвърлена молбата му за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред ВАС на РБ.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: